

Sygn. akt IV CNP 44/09

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi „E. B. M.” SA z siedzibą w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Rejonowego w T.

z dnia 4 grudnia 2008 r., w sprawie w postępowaniu upadłościowym D. D. Spółki z
o.o. w T.

o uznanie wierzytelności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 lipca 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 października 2008 r. Sędzia Komisarz odrzucił zażalenie wierzyciela E. B. M. S.A. w W. na postanowienie z dnia 18 września 2008 r., którym odrzucony został sprzeciw od postanowienia odmawiającego uznania jego wierzytelności w uzupełniającej liście.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2008 r., zaskarżonym obecnie wniesioną skargą o stwierdzenie jego niegodności z prawem, Sąd Rejonowy w T. oddalił zażalenie wierzyciela na to postanowienie.

W skardze wierzyciel zarzucił naruszenie, przez błędną interpretację, przepisów art. 224 w zw. z art. 229 prawa upadłościowego i naprawczego (dalej jako p.u.n.), w zw. z art. 397 § 2 i art. 394 § 2 k.p.c. oraz art. 220 w zw. z art. 229 p.u.n. w zw. z art. 394 § 2 i art. 357 § 1 k.p.c. wskazując wymienione przepisy jako te, z którymi sprzeczne jest zaskarżone postanowienie. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego postanowienia wskazał, że uniemożliwiło ono zaspokojenie skarżącego w postępowaniu upadłościowym upadłego D. D. Spółka z o. o. w T., gdzie zgłosił on swoją wierzytelność i w całości ją potracił z zobowiązaniem wobec upadłego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje gdy na skutek jego wydania stronie została wyrządzona szkoda (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Skarżący wniósł skargę od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego, które zamknęło drogę do dokonania kontroli odmowy uznania zgłoszonej przez niego wierzytelnością, jednak nie było źródłem wskazanej w skardze szkody.

Nie jest możliwe zaakceptowanie przyjętego w zażaleniu, lecz nie dającego się zweryfikować założenia, że sprzeciw skarżącego zastałby uwzględniony, gdyż kwestia ta nie podlega ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym postępowaniu skargowym.

Wskazana przez skarżącego szkoda mogła mieć źródło jedynie w odmowie uznania jego wierzytelności zaskarżonej kolejno sprzeciwem, a następnie

odrzuconym przez Sąd Rejonowy zażaleniem na postanowieniem o jego odrzuceniu. Tylko bowiem między wydaniem tego orzeczenia, a szkodą polegającą na niemożności zrealizowania objętej nim wierzytelności zachodzi adekwatny związek przyczynowy (art. 361 k.c.).

Nie została tym samym wypełniona przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., co powoduje niedopuszczalność skargi, podlegającej odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.